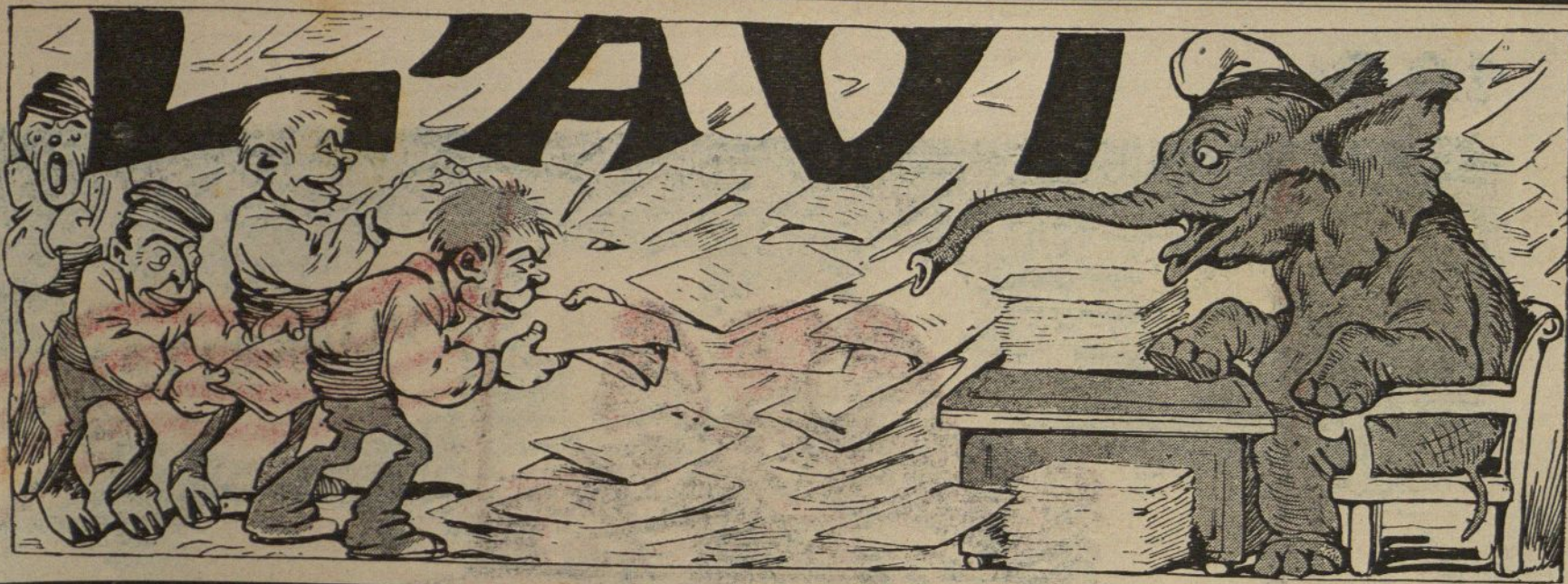

10 Cts.

Setmanari Satíric.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
S. RAMÓN, 6-Litografía

Repartirà trompadas cada setmana.

Cts. 10

SOLOS DE TROMPA

Va de quento

Vetaquí qu' una vegada, una família va passar per la tribulació de veurers greument malalt el cap de casa.

Era aquest un bon home, ja d' etat, que minat per un mal crònic, aquí caich y allà m' aixeco, arribà un moment que ja no pogué més y tingué de ficarse al llit. Els seus, van donarse gran pressa a cercar un metje y aquet, després que l' hagué polsat y de ferli varias preguntas, receptà y digué a la família, que 'l malalt estava tant acabat, que a no sobrevindrà un cambi inesperat, no confiava gota en la seva curació.

Y sigui perque 'l metje fos poch entès o perque realment el pacient ja no pogués reaccionar, lo cert es que se n' anà empitjorant y el metje 's vegé la cosa tant mal parada, que exposà a la seva família la conveniència de tenir una consulta ab altres metjes a fi de veure si 's trobava manera de salvar al malalt, intentant un altre plan de curació que potser la ciencia d' algún altre company dictaria.

La família justament alarmada, accedí a las indicacions del metje de capsaleria, y, previa convocatoria, l' endemà mateix al mati se reunían ab éll altres dos doctors... y, are vé lo bo del quento. Estavan tots tres reunits en el quarto del malalt; havia fet el metje de la casa una explicació als seus confres, del curs de la malaltia y del plan que éll havia seguit; havían aquets examinat detingudament al malalt y anayan a discutir lo que calia fer, en concepte dels reunits, quan inopinadament, es presentà a debat una qüestió prèvia. Sense demanar permís, pera entrar, es ficà a la cambra un cosí del malalt, home enredador com éll sol y amich de ficarse allí ahont no 'l demanavan no més que pera matar el rato, donchs vivia de la renda d' unas terras ahont hi tenia uns comparets que corrian ab tot, y sobtadament feu als metjes aquesta pregunta: ¿Qué 'ls hi sembla si 'l confessem al malalt?

Ja veurà; permétns acabar la consulta, digué un d' élls, y després veurém lo que cal fer; perque are com are lo més interessant, es que 'ns posém d' acort pera veure si convé desseguida receptor alguna nova medicina, que potser fassi iniciar alguna milloria. Al intrús no li agradà gayre aquesta resposta y no perque a n' éll li anés gran cosa en que 'l seu cosí se confesés o no, sino per pur esperit de discordia, replicà que no hi estava conforme y que avans que res, calia sapiguer si convenia o no preparar al malalt pera empenedir el darrer viatge; y apoyà aixó ab una serie de disquisicions poch pertinentes al cas, pero que atabalaren als metjes y al pacient. Aquells, naturalment, molestats per l' intemperancia, replicaren, degudament, oposaren els seus arguments als del intrús, y lo que tenia d' ésser una consulta pera tractar de salvar la vida del malalt, degenerà en una olla de grills, ahont tothom parlava y ningú s' hi entenía, y no fou aixó lo pitjor, sino que atabalat el malalt ab la cridoria que tant a la vora de las sevas orelles s' havia mogut, s' empitjorà sobtadament, y quan després d' un parell d' horas de discussió en que 's parlà de tot lo divi y lo humà anavan a tornar a comensar la consulta, es dongueren compte de que 'l pacient havia ja entregat l' ànima a Deu y qu' élls allí ja hi eran de més.

Are vostés voldríen sapiguer a qué treu nas aquest quento.

Es natural la seva curiositat, y aném a satisferla. A que per lo vist, aquest vulgaríssim quento, l' ignoran un grapat de ciutadans.

Perque 'ns trobém, ab Espanya al llit, morintse de miseria; ab que 'l metje de capsaleria ja no sap que ferhi perque lluny de millorar, cada día va pitjor; ab que s' ha cridat consulta; ab que quan ben examina la malalta, han convingut els metjes mes entesos en que s' ha de variar el plan curatiu; ab que quan s' ha de comensar a discutir quin ha de ésser aquest, s' ens ha presentat, el parent de la malalta, el govern liberal qu' avuy patim, sortint ab la pota de gall de que cal averiguar si s' ha de confesar o no la malalta

y si se li han de donar o no els últims sagraments y ab que 'ls senyors de la consulta s' ho han pres tant a la valenta que hi há discussió per rato y que la malalta ja está tant atabalada, que no sabém com s' acabarà.

Y es de suposar que molt malament, si un fill de la pacienta que 's diu Solidaritat Catalana, no agafa un bon bastó, y els mida a tots ben amidadas las costellas, treu de la seva cambra a tants xerraires y en lloch de discutir lo que s' ha de fer per la seva anímet, procura salvarli la vida mitjantsant l' us d' inyeccions d' instrucció, protecció al treball y a la agricultura y altres no menys recomenadas pels homes de ciencia de tot el mon.

Y una mica de sava catalana si a El Imparcial no li sap greu. O encare que ni sápig.

FIDIAS.

Presó Model, 15 de Novembre de 1906.

¡Qué hi farém!

Que hi podém fer si hi ha gent que 's tant curta de gambals, que de res se dona compte ni tenintho sobre el nas.

Si son en aquest país centenars y centenars els que, plens de bona fé, encara no s' han donat compte de que tot govern conservador o liberal no te altra aspiració que poguers ompli be el pap, y que pera durho a terme ab tota tranquil·litat, procuran que 'ls espanyols no arribin may a posars d' acort; pera suprimirlos y enviarse al botavant; que 'ls politichs centralistas desde temps immemorial, han procurat que 'l país dividit estigui en baus que combatentse sens treva els deixin a n' élls en pau; qu' envian quan els convé redentors assalariats que enardeixin als obrers y 'ls fassin fer disbarats; que la qüestió relligiosa o bé la qüestió social, élls son armas qu' utilisan per sos fins particulars; que a n' élls els convé qu' hi hagin madurs y anticlericals, perque ab las sevas disputas promoguin un bullit gran y l' opinió se distregui y 's divideixi en dos camps, ja que mentres s' esbatussan élls poden anar tirant y atiparse de turró com si sempre fós Nadal.

Que hi podém fer si hi há gent que encare mossega l' am y dona gust al govern, que satisfet allà dalt atia aquestas batussas y ab tota tranquil·litat va disfrutant del poder y la moma va xuclant?

Que hi podém fer si hi há gent que 's tant curta de gambals, que de res se dona compte ni tenintho sobre el nas!

CANALITOS.

Junta de rabadáns

Res; que la Solidaritat feya molta nosa; que calia acabar ab ella d' un modo o altre; qu' era un llop que amenassava cruspirse totas las ovellas del encasillat y que convenia de totas passadas trovar la manera de

treurel del mitj. Y 's reuniren els rabadáns de la política centralista.

Y en Maura que presidía la junta de rabadáns, obri el xorro de la eloquencia y engegá un discurs esmaltat ab algunas frasses del seu repertori mallorquí, *excitant el celo* dels reunits perque cadascú hi digués la seva. Y parlà en Meco.

Montero Ríos: Ja saben vostés que 'l meu fort no es l' intriga; jo soch avants que tot y per damunt de tot un canonista qu' una vegada va firmar un tractat de pau, y encare, dit sigui en honor a la vritat, sense pretensions de cap mena; cert es que tampoch podia tenirne perque 'ls yanquis, no n' haguieran atés cap de pretensió, pero *considerando y resultando* que... tot lo qu' ha dit vosté, senyor Maura, es més cert que jo vaig matar a Meco, dich que m' sembla que la millor manera d' acabar ab la solidaritat es... matantla.

Maura: Home, sab, que m' deixa tament com si m' hagués atropellat un automovil. ¿No ho ha trovat pas en els cánons aixó?

Montero Ríos: ¿Per qué m' interromp vosté? Es matantla; a quin efecte... ¿Veú, home? ¿Si no m' ha deixat acabar!

Maura: Donchs no haver fet punt.

Montero Ríos: Un cop que faig un punt y encara se m' censura! Quan lo del tractat de París tothom me va tirar en cara que no n' hagués fet un de punt.

Romanones: Seguid, seguid la lectura.

Montero Ríos: Donchs com deya; crech jo que caldria cercar algún soció, que ab un pretext o altre, anés a combátrela, en mitings y en la premsa, agitant l' opinió ¿saben?..

Maura: ¿Y no te res més per dir?

Montero Ríos: Home, m' sembla que l' idea es acceptable.

Maura: Donchs, ja se 'n pot entornar al llit.

Montero Ríos: L' hi agraheixo l' interés; y cregui qu' ho faré perque jo, en venint els primer frets, m' acatarro y no més em trovo bé en el llit.

Moret: Crech que combatent la Solidaritat de frente no 'n treurém res; a mi m' agrada més anar pe 'l darrera.

Maura: Fa be d' advertirho.

Moret: El cep esmés segur, perque l' enemich no l' espera. Me sembla qu' un parell de vagos portadas a temps, encendrian altra volta la qüestió social y *esto mataria aquello*.

Maura: L' idea, com de vate, fora soberanament hermosa, pero dispensim que li digui que com que avans de poch mesos tinch de pujar jo a remenar las cireras, si trobés encesa la qüestió social tindria de gastar molts arguments pera acabarla, y malgrat ésser els que utiliso jo, arguments-mausers, tindria de ferne tant gasto que potser se m' acabaria la gargantella.

Romanones: Y faltaria encara sapiguer si caurían o no al parany.

Moret: Caurían, home, caurían. Si sabré jo de qué me las hech!

Maura: Be, be, no m' va aixó.

Luque: Tinch una idea!

Maura: ¿Caratsus, home, que m' sorprén! ¿Es a dir que vosté té ideas?

Romanones: (Ningú ho diria).

Luque: Sí, senyors, tinch una idea. ¿Y si ampliessim la llei de las Jurisdiccions afeginthi un article que condemnés ab set o vuyt anys de presiri a tot solidari, considerantlos com a separatistas? Pues que suposo que tots vostés estarán conformes en que els solidaris tots son separatistas també?

Tots: ¡Y tal home! ¡Vol callar!

Maura: No va malament vosté, pero m' sembla que si estirém tant la corda.....

Luque: ¡Que! que cridarán? Que cridin, y si 's volen bellugar, jo m' proclamo dictador y a las horas ja 'ns veuriam las caras.

Maura: Be, be; es que si élls no volguessin escriuer, per molt que vosté dictés...

Romanones: Jo crech, com l' amich Moret, que cara a cara no sortiriam ab la nostra; la Solidaritat es un aucell molt viu y fuig encare no veu las escopetas dels casadors; no hi ha mes remey que casarla ab reclam.

Si entre 'ls gossos y las pedras — no volca la diligencia, — els politichs centralistas — qu' amaneixin la capella.

Maura: Bravo! Comensa ab molt bon peu, senyor comte.

Romanones: Y aixó que soch coix ¿eh? Donchs si, senyors ab reclam. Allí al ministeri de Gracia y Justicia, en un recó, entremitj d'altres paperots plens de pols y de trenyinas hi he trobat un projecte de llei de n' Davila. Es el projecte de las Asociaciones. Jo crech que si l'arregessim una mica en el Congrés armaríam una polsaguera regular.

Moret: ¿Tanta pols hi ha en el projecte?

Romanones: Vuy dir polsaguera... política.

Luque: No veig hont va a parar, vosté.

Romanones: Ja fora molt que vosté ho hagués vist. Donchs, ab una mica de bona voluntat crech que no 'ns fora difícil fer un estat d'opinió. Els crericals de segur que s'alarmarian y mourian brega y per ende ja sortirian també a ferlos la contra els anticlericals y com qu' en la Solidaritat hi han republicans y carlins ¿m' entenen? A río revuelto...

No diuhen una paraula mes.

Maura: Are comprench perque vosté ha arribat a esser ministre. ¿Sab qu' en Maquiavelo al seu costat es un gosset d'aygués?

Luque: ¡Admirable, admirable! ¡Y quin talentós té aquest home!

Maura: ¿S'aproba, donchs?

Tots: ¡Aprobado, aprobado!

Y els rabadáns s' en anaren cadascun a son remat, a seguir pasturant las ovellas.

PERE CIRERA Y PRUNA.

Teatre del Congrés

Nostre apreciat corresponsal a Madrid, senyor Cornelio Cabeza de Buey y Becerro del Toro, ens comunica lo següent ab referencia a las funcions celebradas en el Teatre del Congrés en la darrera setmana:

«S' han donat algunes representacions del drama *El Tratado con Suiza*, y sigui perque s' tracta d' una obra ja coneguda ó perque 'l públich madrileny no está per dramas y menys si aquets son de tesis, la gent ha fluijejat tant, qu' el divendres no mes hi havian a la sala d' espectacles els acomodadors y l' empresari, y encare aquest va acabar per adormirse. En cambi, els sainetes del senyor Soriano y 'l tant conegut *vau-deville Debate politico*, malgrat esser, aquest especialment, del any de la picor, sempre va portant gent. Es aixis el públich madrileny y no si pot fer mes. Couplets, alusions politicas, xistos, com mes verts millor y no 'l toquin d' aquí.

Ell a n' el teatre no hi vol veure plantejats conflictes socials, ni cosa que s' hi assemblí.

Els dias 13 y 14 hi hagueren dos plens a vessar ab motiu de representarse el conegut drama del Senyor Mella *La Iglesia y el Estado*. Las obras del Sr. Mella sempre hi portan gent al Teatre del Congrés pero el públich va trovar qu' el drama ja havia envellit molt. En el temps d' en Castelar podian agradar, pero are, diuen aquí públich y critica, qu' el Sr. Mella es un autor *latoso* ó que *les da la lata*, que tot es hui. Però es alló, com qu' el públich es rutinari, s' ompli la sala pero la gent no feya mes que badallar y fer petar baycaynas. Y els que no dormian, miravan al sostre y pensavan ab fonda recansa ab la quarta d' *Apolo*.

Quan tot un ministre, el Sr. Comte de Romanones, va dir que no havian entés la obra, contin...

Malgrat aixó, com que en la taquilla s' hi va conèixer, are la empresa diu qu' ens vol donar obras de caracter religiós, perque els blanchs y els vermells s' hi entretinguin. Es parla de la *Electra* d' en Perez Galdós y de *Sus y a las Asociaciones* d' en Romanones; pero jo crech que la empresa s' equivoca y que la gent aviat s' en cansarà d' aquestas obras y s' haurà de tornar al *género chico*, que s' l' unich qu' aquí fa forrola.

Respecte a las anunciadas obras del senyor A Lerroux, estém com estavam. Els empresaris prou voldrien estrenar quelcom d' ell, pero a n' aquest autor no saben lo que li passa. Hi ha qui diu qu' els *morenos* li fan molta por y la critica també, pero altres asseguran que com que mata las tardes a *Fornos* y las nits al *Novelty*, y en aquestos llochs no tenen tinters ni plumas, no pot acabar las obras, que té embastadas. Altres asseguran, en cambi, que hi han certas diferencias entre ell y la empresa, que sembla que no li vol pagar els drets de representació com fins a la fetxa.

En fin, lo que fuere sonará, com dihem aquí.

Per la copia

P. C. y P.

TROMPADAS

Aquesta setmana *El Liberal de Barcelona*, ha anat plé d' epígrafs esferehidors: *Revelaciones sensacionales. Será cierto?—Misterios del anarquismo.—El Juez especial—¿Será el autor de la bomba?*

Tot aixó pera cassar llegidors. Pero ni por esas. Ja han passat els temps en que ab una *secuestrada* es podia tirar un parell de setmanas.

Are per vendre algún número ja no queda mes remey que durlos a cal drapaire que 'ls compra a pes de paper.

Aquesta setmana no hi han hagut amenitats parlamentarias.

En Vazquez de Mella ha pronunciat dos formidables discursos.

Y per cert qu' ab motiu d' ells ens hem donat compte de qu' estém en condicions d' esser ministres, perque en Romanones va confessar en plena cambra, que no 'ls havia entés, y nosaltres, en cambi, els hem entés divinament.

Ab aixó, senyors, ja ho saben; si el dia menos pensat ens trovan fent de ministres no se n' han d' estranyar pas.

No s' pot dir certament que la campanya que contra el règim celular s' está portant a cap, no sigui verament una campanya d' opinió. Cal tenir no més en compte l' importancia y nombre dels mitings que se celebren casi cada vuyt dias y lo molt que la premsa, sens distinció d' idees politicas, l' ha combatut, sense que ningú hagi sortit a la seva defensa, tal volta perque el règim celular no té defensa possible; donchs, malgrat tot aixó, l' actual govern, com el passat y es de creure qu' els successius, s' ho escolta com si sentís ploure.

Y es que a Espanya per sortirne y per anar endavant el qui vulgui ser atés ha de fer mes, que cridar.

Llegim:

«El senyor Cambó va rebre ahir una carta del senyor Junoy, en la que aquest diu que, en companyia del senyor Russinyol, va visitar al queto del partit conservador pera demanarli el seu apoyo en favor de la proposició de llei augmentant fins a onze, el nombre de diputats a Corts per Madrid y Barcelona.

Afegeix el senyor Junoy, qu' en Maura, sense donar una resposta definitiva, es va mostrar poch favorable al projecte, ab gran disgust de sos visitants.

Caratsus! donchs qu' esperavan?

¿Que 'l senyor Maura apoyés que s' fassin mes diputats pera combatrel a n' ell?

¿Ja la tenim armada, ja!

No s' vagin a figurar qu' es tracta de la Revolució qu' ha de fer en Lerroux el dia que s' llevi de mal humor. La que tenim armada es aquesta martingala de la qüestió relligiosa.

Ja están en dansa els clericals y els anticlericals; ja hi han mitings; ja n' van plens els diaris de Madrid; ja hi há soroll al Congrés.

Y liberals y conservadors ja s' fan l' il·lusió de que podrán tirar uns quants anys mes! ¿Que es lo que se trata de demostrar!

Que si els solidaris cols que si els solidaris naps. ¡Ay, senyor y quina nosa, que fá Solidaritat!

La setmana passada ha sigut setmana d' esvalots en la Universitat, degut principalment al poch tacte de las autoritats que no s' fan càrrech de que 'ls estudiants, com a gent jove, son amichs de la gatzara y agafan las ocasions pels cabells quan poden fer una mica de brometa.

Y es que, a no duptar, las nostras autoritats no hi deuen haver anat may per cap Universitat. Lo qual explica aquesta y altres cosas.

La O ero diuhen que s' casa ab un rich senyor inglés; y la cosa no 'ns estranya, inglés tenia de ser!

Diu un diari:

«Una comissió del cos de comunicacions, presidida per el Director general, ha complimentat al rey, entregant a la reyna Victoria un aparell telefònic que li regalen ab motiu del seu casament.

Vaya un regal retrassat: ei qu' aquestos senyors fan; aném a dir qu' el servey també el solen fer igual.

Paragraf del discurs del senyor Mella:

«Permeteu-me aquí una observació a mi que soch respectuós ab tothom. En aquest moment me recordo d' una frase d' un escriptor il·lustre, admirable, exposada en un dels seus escrits politichs, d' en Balmes deya: Res hi há tant tiránich com els poders débils, com els governants, com els principis débils (sembra una paradoxa pero no ho es, sino una sentència molt profunda, perque quan un govern es débil, tota la forsa, tots els recursos, y tots els medis que té el Poder, té que esmersarlos en la propia conservació y no en el bé públich, y com tot lo que gasta en la conservació de si mateix ho resta al bé comú, inverteix els fins de la soberania, qu' es en lo que justament consisteix la tiranía y en comptes d' endressar la acció de la sobirania cap al bé públich, la endressa cap al bé privat del governant, y quan succeheix aixó, s' alteran totas las relacions del Estat y ja, ni la política interior, ni la política internacional, se mideixen mes que per l' interés que sugestiona y qu' imposa la tremolosa musa de la por. Y aquí, en aquets moments, a Espanya diheume, senyors, quan se mira la política internacional y quan se mira la política interior, ¿ahont es la guiá, ahont la norma suprema? Es LA MUSA TREMOLOSA DE LA POR.

No som carlins ni cosa que s' hi assemblí, senyor Mella, pero, per aquest paragraf, apuntis las que vulgui, que s' de má de mestre.

L' *Heraldo* diu qu' el programa d' un partit verament lliberal deu esser el servey militar obligatori y no l' instrucció militar obligatori.

Ja s' coneix que *El Heraldo* es del *Lliberal* qu' han

fet la llei de las jurisdiccions. El programa d' un partit verament lliberal es el servey voluntari, senyors lliberals de pá sucat ab oli!

Els redactors del diari *Espana Nueva* que fan el viatge a París en burro, esplican qu' al arribar a Angoulême se van trovar ab un francés, qu' entre altres cosas els hi vá manifestar qu' extranyava no veurels vestits de *toreadores*, preguntantlos si a Madrid hi havian tramvias com a Angoulême.

L' ignorancia d' aquest francés, qu' es creya qu' Espanya no es gaire cosa mes qu' el Marroch, els sorprenqué molt desagradablement.

No podian esperar altre cosa; la famosa frase d' en Dumas, es a França article de fé.

Y es compren que sigui aixis, perque pera probar que Dumas no tenia rahó, promulgan els nostres governants lleys com la de las Jurisdiccions.

El *Júpiter tunante* de la política espanyola, ó sigui el senyor Maura, l' altre dia tragué en plé Congrés la caixa dels trons y llamps y en dirigi mitja dotzena sobre al senyor Alegret expulsantlo del partit conservador per haver aquest votat contra la proposició del ex-ministre Oama.

Tractantse de l' *Alegret*; ja sabem lo que farà; que li dirá, apa buenas, y que s' en alegrará.

Un telegrama del extranger:

«El corresponsal petersburgués de *Le Journal*, diu que las collas nacionalistas «Tchernia» y «Sotina» han tramtat la mort del comte Witte, pagant per son cap 85.000 rubles.»

No hi tenim res qu' afegir, pro sens ocorreix pensar que 'ls nacionalistas russos adineran molts cents caps.

El passat divendres es vegé en consell de guerra la causa instruida contra el jove Joseph Soler, acusat de insulto a fuerza armada y ofensas al ejército, ab motiu del fet ocorregut en ocasió de tocar *Els Segadors* a la plassa de Bonsuccés.

La tarde mateixa fou posat en llibertat, lo qual no hi ha que dir que celebrém moltissim, ab tant mes motiu quan haventlo tractat particularment, hem tingut ocasió de veure que s' tracta d' un jove qu' está molt distant d' esser lo que vulgarment se coneix per un *organillero*.

Dias enradera, a París, van jurar el càrrech dugas senyoretas advocadas.

Es de creure que guanyarán tots els plets en que intervinguin, perque si d' una dona, sense tenir cap títol ja no hi ha ningú que pugui resistir la seva dialéctica, calculin lo que té de passar sent de mes a mes advocada.

Els criminals de París estarán d' enhorabona, poguent disposar desd' are d' aquestas dos defensoras.

Hi ha algú que sápigam dirnos que n' fá el pacífich revolucionari dels Josepets del acta de diputat?..

No, no hi ha ningú capás de dirnosho, perque no n' fá res. L' home es passeja per la Castellana y pel Retiro; a las tardes se n' vá a fumar un parell de Muries al Congrés; després cap a *Lhardy* a sopar; uns dias deu anar a la tercera de la *Zaruela* y altres a la quarta d' *Apolo*; y a última hora potser es deixa caure a la Gran Peña ó al Gran Casino pera matar una estona. La gran vida, vamos. Y tot pera redimir al poble. Pero al Congrés muts y a la gabela.

Es que ja no 'ls interessa als gallinaires que s' rebaixin els drets d' importació d' aquestas aus? ¿Es que 'n Rius y Torres y en Huelin ja tenen arreglat lo dels drets del cacau?

Ho dihem perque s' llástima qu' en Lerroux tingui d' estar aixis parat tant llástimosament. Ey! a no ser qu' estigui preparant la Revolució, en quin cas, com si no haguessim dit res.

Ja feya bé, ja, la vella, de no volguer morir perque sempre s' aprenen cosas novas. Are resulta que podem enorgullirnos del nostre Senat perque s' un Senat model. Y si no llegeixin aquest tros del discurs pronunciat l' altre dia al Senat pel senyor Salvador:

«Y sépase que el decano de la facultad de Derecho politico de Bolonia, doctor Mandani tiene publicado un libro en el que se lee: Modelos de Senados bien constituidos: el Senado español.»

Si no hagués fet constar qu' el tal catedràtich es un *bolón*, casi diriam, al senyor Salvador, que no podria ser.

Nos manifesta l' impressor de L' AVI que també ho signé del periódich *La Palestra*, que desitjaria sapiguer lo paradero del propagandista *Arthur F. Cleveland*, a fi de veure si li liquida lo número 2 de dit periódich y li abona lo 3, qu' encare no n' ha rebut cap centim.

Si algun de nostres lectors pot donarne noticias, lo Sr. Estany, qu' es l' impressor de marras, li agrairá, aixis com també si li poden abonar algo de un document de giro, que li acceptá lo Sr. Palau Dalmau, personatge que pretengué ser concejal y que are pretent ser diputat.

Si avants de la sortida del próxim número, no se 'ns ha manifestat res dels dits Srs. Cleveland y Palau Dalmau, en lo número próxim, serém mes extensos y parlarém mes clar.